

høitærede Indenrigsminiſter har givet af Sagen om Stoffebj Noer i det andet Thing. Jeg kan jo ikke Andet end være tilfreds med, at der bliver givet en ſaadan authentiſk, hiſtoriſk Fremſtilling, og det er heller ikke det, jeg vil omtale. Men der forekom deri to Ytringer, ſom jeg har følt mig lidt ilde berørt ved, men ſom det dog viſt ikke har været den ærede Indenrigsminiſters Mening at vilſe gjøre mig Ubegageligheder med. Men det har berørt mig ilde, at han ſaa beſtemt har betegnet den Mand, ſom havde drevet paa Sagen i dette Thing, at Ingen kan tage feil af, at det var mig. Den høitærede Indenrigsminiſter har nemlig ſagt, at der var et enkelt Medlem af Finantsudvalget, der havde ſtillet dette Forſlag, men jeg har ved begge Behandlinger oplyſt, at det var en ren Formalitet, at der ikke ſtod flere andre Navne ved Siden af mit. Det vil man finde i Rigsdagsſtiben den begge Gange. Nu har maaffte den høitærede Indenrigsminiſter ikke hørt det og har alſaa fuld Ret til at ſige, at dette Forſlag var fremsat af en enkelt Mand. Grunden til, at jeg blev den eneſte Forſlagsſtiller, var ikke at ſøge i Andet end, at det ellers vilde have foraarſaget noget nærmere Overveielſe, ſom vilde have ſinket Sagen, men der var fire andre Mænd, der vare af ſamme Mening og erklærede, at de vilde ſtøtte Forſlaget, naar det kom frem her i Thinget. Dette har jeg kun villet gjøre opmærkſom paa, fordi det blev anført ſom Grund til ikke at gaa ind paa Sagen, at Forſlaget var ſtillet af et enkelt Medlem i Finantsudvalget. Det Andet, ſom jeg maa ſige, at jeg følte mig lidt ilde berørt ved, var den Bemærkning, at der var „et Mindretal, der nu følte en ſaadan Sympathi for Sagen og maaffte ogſaa for Interesſentſkabet“. Jeg vil tillade mig at gjøre opmærkſom paa, at, forſaavidt der herved ſigtes til mig, har jeg ikke den Være at kjende Interesſentſkabet. Jeg har ikke den allerringeſte Interesſe for Interesſentſkabet, men for det Værk, det har ſøgt at tilveiebringe, ſom er til Nytte for det Almene, og det er alſaa efter denne min Betragtning, at det er til Nytte for det Almene, at jeg baade tidligere har talt og ſtemt her i Thinget. Jeg vil alſaa udtale, at det er af Interesſe for Sagen, at jeg har ſtillet Forſlaget. Naar den ærede Indenrigsminiſter tillige gjorde opmærkſom paa, at den Thærdighed hvormed denne Sag forſølges, ikke kan have nogen Betydning for ham ved Sagens videre Fremme og endog anførte, at han har Haab om at vinde Støtte i begge Rigsdagens Afdelinger til at holde en Sag borte, om hvilken det er ſagt, at den vil vedblive at komme igjen, indtil den bliver vedtagen — det er nemlig mig, der har tilladt mig at bruge den Ytring —, vad det, ſom om en ſaadan Thærdighed ſkulde være en Feil, men det kan jeg ikke indrømme. Jeg er

overbevist om, at den eneſte Maade, hvorpaa et Mindretal i en ſaadan Forſamling efterhaanden kan ſætte ſin Mening igiennem, er derved, at det i Kraft af ſin Overbeviſning om det Rigtige i Sagen vedbliver at forfølge den, indtil det kan ſaae Flertallet til at dele denne Anſkuelſe. Det er det, ſom ligger til Grund for min Ytring, og ſaaledes har jeg handlet, ſaa længe vi havde havt Forfatningen, og jeg har deltaget i Forhandlingerne. Det har været en af Egenſkaberne ved min Virkſomhed, at jeg har holdt ud, fordi jeg troede, at den, der holdt ud, vilde vinde Seir, og jeg har albeles ikke den mindſte anden Grund end denne. Jeg beklager mig ikke over den ærede Miniſter, men jeg vil blot bede ham om at opfatte min Stilling, maaffte han da ikke atter vil tro, at jeg har havt andre Bevæggrunde end dem, jeg her har nævnt. Særligt er Forſlaget jo anbefalet af det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgkreds (Lauer), og Sagen har været ſaa vidtløftig behandlet adſkillige Gange, at jeg ikke ſkal trætte Thinget videre dermed. Nu er jo en af Feilene ſalden bort, nu er der jo ſex Forſlagsſtillere, det er alſaa et Strid fremad, ſiden det blev anført, at det var en Feil, at der kun var een Forſlagsſtiller. Jeg haaber alſaa, at Forſlaget nu idag og i Fremtiden ſkal nyde en bedre Skæbne, end den ærede Miniſter har tiltænt det.

Indenrigsminiſteren (Stæel): Det forekommer mig, at den ærede ſidſte Taler var noget ſenſibel overfor, hvad jeg havde udtalt i det andet Thing, og at han var det noget mere, end han behøvede at være det. Jeg har ikke lagt Bind paa at betegne det ærede Medlem ſaa tydeligt, at man ikke kunde tage feil af, hvem det var, men da han i Virkeligheden var det eneſte Medlem, der havde ſtillet Forſlaget, og jeg ſimpelthen refererede dette Faktum, ſaa var den Sag dermed afgjort. Der kunde ikke være Tale om Andre end det ene Medlem, og det var det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ſte Valgkreds (Winther). Jeg har heller ikke ſigtet til det ærede Medlem ved eller lagt Noget ind i den Ytring af mig, at Interesſen for denne Sag og maaffte for Perſonerne nu kunde være en anden, end den tidligere har været. Det er jo aabenbart, at der viſer ſig en ſtørre Interesſe for Sagen, end der tidligere har været tilſtede. Det er et ſimpelt Faktum, jeg anfører, og ſom det ærede Medlem forgiæves vil gjøre ſig Umage for at bortraſonnere. Grundene dertil lader jeg det ærede Medlem beholde for ſig ſelv; jeg har ingen Tvivl om, at deres Renhed kan være aldeles uplettet. Naar det ærede Medlem endelig anførte ſom Noget, der ogſaa ſkulde ſigte til ham og næiere betegne hans Stilling til Sagen, at jeg havde beklaget mig over den Ud-